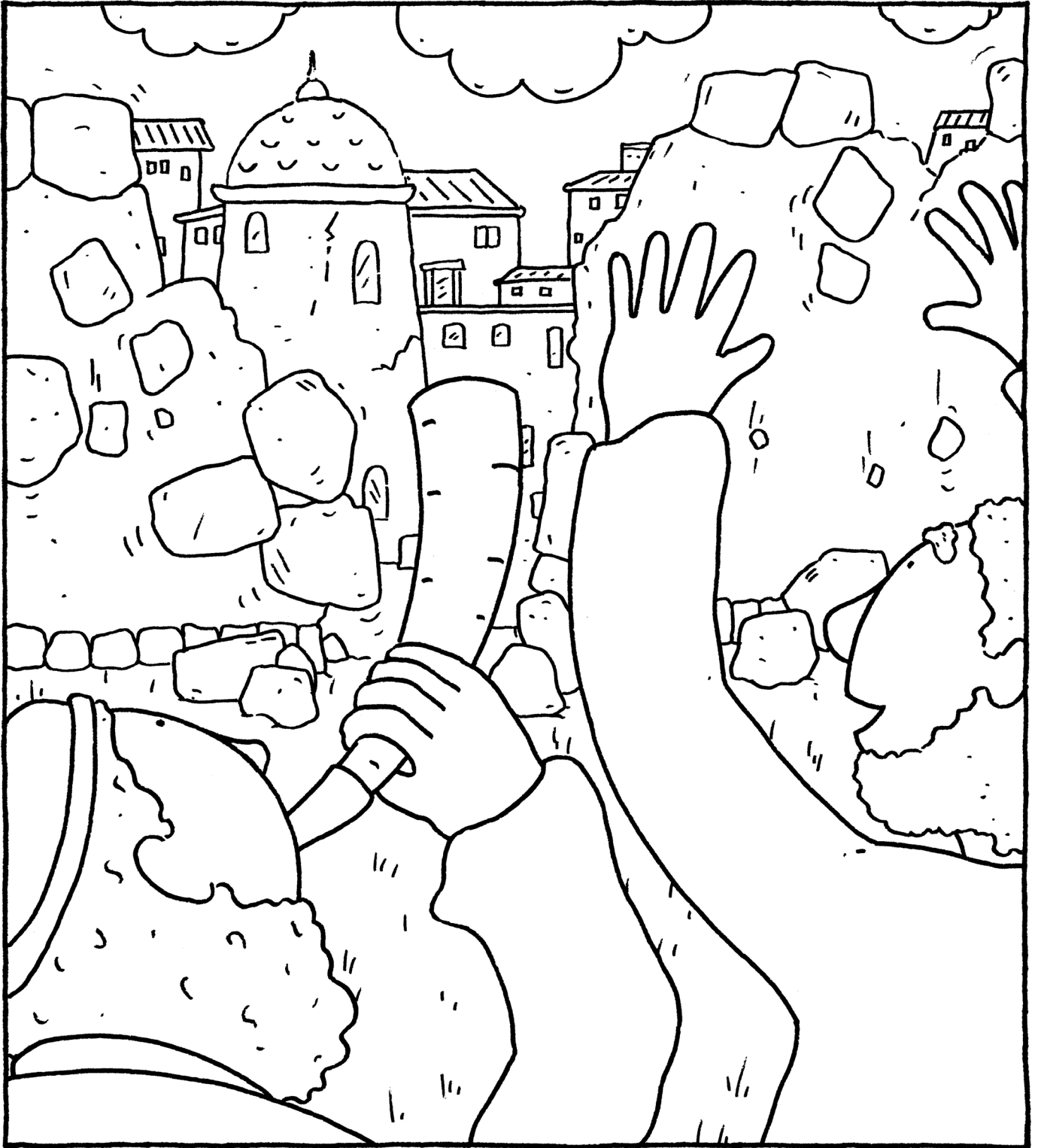

2 juli 2023

De HEER verslaat Jericho

Jozua 5:13- 6:27

Thema: God vecht voor Israël

Doel

De kinderen leren dat God zelf vecht om zijn volk het beloofde land te geven

Toelichting

De Israëlieten zijn de Jordaan overgestoken in de buurt van het sterke Jericho. Ze hebben al spionnen vooruitgestuurd om de stad te verkennen. (Jozua 2). De inwoners zijn doodsbang, maar blijven sterke tegenstanders. Door de manier waarop Jericho wordt ingenomen laat God zien dat Hijzelf het volk laat binnengaan in het land dat Hij Israël beloofde. God gaat voorop en vecht op zijn eigen manier. De overwinning op Jericho is dan ook een overwinning van Hem. Israël vecht niet met wapens, maar in stilte en door ramshoorns en gejuich.

De val van Jericho is een teken voor de Israëlieten. Als ze God gehoorzamen, zal Hij hen het land geven. Dan is geen hindernis te hoog en geen vijand te sterk. Niemand is sterker dan Israëls God!

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Juichen voor God

Richtlijnen: Wat er bij Jericho gebeurt, is eigenlijk geen vechten. Er zijn geen soldaten en wapens. Israël trekt in stilte rond de stad, een week lang. Op de zevende dag is er gejuich en het geluid van ramshoorns. Het lijkt meer op een feest, omdat Jericho met de hoge, sterke muren zomaar kan worden ingenomen. De Israëlieten krijgen de overwinning van God. God maakt de weg door Kanaän vrij. Israël kan zonder problemen verder. Wat een goede God is de God van Israël!

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: God vecht op zijn eigen manier

Richtlijnen: De tocht door de Jordaan was wonderlijk en de eerste verovering van een plaats in het beloofde land is dat ook. Jozua heeft spionnen gestuurd om een aanvalsplan te kunnen bedenken. Eigenlijk was dat overbodig, want God laat Israël vechten op zijn manier.

Het volk van God trekt de eerste dagen zwijgend om de stad, zoals God hun opgedragen heeft. De mensen van Jericho weten niet wat ze van zo'n wandelend volk moeten denken. Ook Rachab is gehoorzaam aan de HEER. Zij heeft het koord uit haar raam hangen en zit met al haar familie in haar huis. Zij gelooft dat ze gered zal worden, zoals God haar heeft beloofd.

Op de zevende dag laat de HEER zien dat Hij geen sterk leger met wapens nodig heeft. De Israëlieten hoeven alleen te juichen en op de ramshoorns te blazen. God zelf verslaat Jericho. Rachab, die de spionnen hielp en nu weer doet wat God vraagt wordt gered en mag zelfs bij Gods volk gaan horen.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: God gaat voorop

Richtlijnen: Wie gaat er voorop? Dat is de vraag als je samen naar school fietst. De voorste vangt de meeste wind. Wie neemt de leiding? Dat geldt in een wedstrijd of bij een moeilijke opdracht. Wie is de beste leider?

Jozua is de generaal van Israël. Hij heeft spionnen naar Jericho gestuurd en hun verslag gehoord. Nu moet hij een strijdplan maken. Dan stuurt God hem een boodschap: Ik ben zelf Israëls generaal. God vecht voor Israël op zijn manier, zonder wapengekletter. Israël hoeft Hem alleen te gehoorzamen en te volgen: zwijgend en juichend. Hij geeft de Israëlieten zijn zegen. Niets kan Hem daarvan weerhouden.

Ook Rachab wordt gered. Door haar geloof heeft ze immers de kant van Israël gekozen. Ook zij hoeft niets te doen dan het touw uit haar raam hangen. Rachab en haar familie mogen voortaan deel van Gods volk zijn!

Vertrouw en gehoorzaam jij Gods plannen? Durf jij achter Hem de hindernissen in je leven tegemoet te gaan? Vertrouw jij erop, dat je achter Hem aan overwint?

Extra Bijbelgedeelte: Exodus 17:8-16

(In de strijd tegen Amalek moet Israël wel echt vechten, maar de kracht van het leger van Israël is niet het belangrijkste. Zolang Mozes zijn handen vol vertrouwen opheft naar God, wint Gods volk.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Met de bijzondere ontmoeting van Israëls aanvoerder Jozua met 'de aanvoerder van het leger van de HEER' begint de eigenlijke intocht in het beloofde land. De eerste hindernis heet Jericho, een strategisch gelegen stad met sterke muren en sterke soldaten (6:2). Was Jozua in 5:13 lijfelijk in Jericho, waar het Hebreeuwse voorzetsel op duidt? Net hiervoor verkeerde hij met de Israëlieten nog in Gilgal, op de vlakte van Jericho (5:10). De abrupte overgang deed bijbeluitleggers deze gebeurtenis opvatten als een visionaire ervaring van Jozua. Hij beleeft dit dan 'in de g/Geest'. De NBV21 harmoniseert door te vertalen dat 'Jozua enige tijd later in de omgeving van Jericho liep'. Dan ben je van de problemen af, maar het staat er niet.

Voor het verhaal vindt hier ondertussen een sleutelmoment plaats. Jozua ziet 'een man' (vgl. Daniël 10:13 met een getrokken zwaard (vgl. Num. 22:23 en 1 Kron. 21:16)). Op Jozua's vraag stelt deze man noch bij Israëls leger noch bij de vijand te horen (vers 14). Dit is een belangrijk detail. Want hoezeer God zijn volk ook leidt en beschermt, Hij is en blijft Heer over zijn eigen macht. Je kunt Hem nooit claimen of bezitten. De opdracht aan Jozua om zijn schoenen uit te trekken (vers 15) herinnert aan Mozes en het brandende braambos (Ex. 3:5), Niet toevallig, want Jozua was Mozes' opvolger en wordt door deze goddelijke verschijning daarin bevestigd.

De verschijning en opdracht aan Israëls generaal Jozua door deze hemelse 'generaal' geeft de komende strijd een heel andere lading. Hier staat niet maar het ene volk tegen het andere op vanwege belangen van macht of welvaart. Het betreft een 'heilige oorlog'. Het is Gods strijd die volgens zijn regie wordt gevoerd. Dat betekent ook: niet uit eigen menselijke kracht, maar in vertrouwen op Gods macht. Hij geeft 'Jericho en zijn koning en al zijn dappere krijgslieden' aan Jozua en Israël (6:2)

De daarbij passende strategie is niet een belegering of frontale aanval, maar een feestelijke processie rondom de stad, als ware het een cultische viering ter ere van de HEER. In dit verband is de lijn naar 5:10 e.v. van belang. De Israëlieten hadden net hiervoor Pesach gevierd: Pasen, het feest van de bevrijding uit de slavernij en de uittocht uit het slavenland Egypte. De verovering van Jericho wordt via deze dagelijks herhaalde ommegang een voortgezette Paasviering.

Let zowel bij de opdracht (6:2-5) als bij de uitvoering (6:6-16) op de rol van het getal 'zeven'. Na zes dagen eenmaal rond de stad te zijn getrokken, gebeurt dit op de zevende dag zevenmaal. Zeven priesters met zeven ramshoorns lopen voor de ark van het verbond, die Gods tegenwoordigheid symboliseert. Voor en achter hen 'pelgrimeren' Israëls weerbare mannen. De priesters blazen voortdurend op hun ramshoorn, verder is iedereen stil. De tijdens een veldslag gebruikelijke strijdkreten ontbreken. Die klinken pas na de zevende omgang op de zevende dag: 'Schreeuw, want de HEER heeft u Jericho in handen gegeven' (vers 16; vgl. vers 2). Ook hier: de overwinning is dus al behaald en hoeft enkel nog geëffectueerd te worden. Deze motivatie maakt dat ook het volgende geschreeuw niet zozeer als moed inroepend oorlogsgebruik moet worden opgevat, maar eerder functioneert als de vreugdejubel van pelgrims op een van Israëls hooffeesten.

De verzen 17 tot en met 19 bevatten twee belangrijke opdrachten. In het midden (vers 17b) staat het bevel tot bescherming van 'de hoer Rachab. Zij had de verkenners een schuilplaats gegeven en mag daarom blijven leven, evenals haar familie (zie ook de Achtergronden bij Jozua 2). Daar omheen vinden we de voor ons moderne levensgevoel moeilijke richtlijn van 'de ban van de HEER'. Overeenkomstig het oud-oosterse idee van de 'heilige oorlog' is alle buit gewijd aan God. Dat betekent: vernietiging. Van heel de stad met alles er op en er aan. Maar ook van alle mensen en dieren. Allen zilver, goud en andere kostbare voorwerpen worden naar de schatkamer van de HEER (bij de tabernakel) gebracht.

De verzen 20-25 beschrijven hoe het volk deze beide opdrachten nauwgezet uitvoert. Hoewel..., in de volgende hoofdstukken blijkt het toch anders te liggen. Vers 26 bevat een vervloeking van Jozua over de verwoeste stad Jericho. Deze profetische vloekspreuk klinkt ons hard in de oren, maar herinnert aan de Kanaänitische praktijk van kinderooffers. Die werden ook bij de bouw van steden gebracht, om – door zo'n onvoorstelbare grote gave aan de goden – succes en welvaart af te dwingen. Hierachter schuilen Gods- en mensbeelden waarvan Israëls God gruwelt.

Jozua daarentegen mag de bijstand van de HEER ervaren. Jozua's faam verspreidt zich door het hele land (vers 27).

Vers voor vers

- 5:13: '... zag hij plotseling een man tegenover zich ...'. Wie is deze 'man' precies? Sommigen vergelijken hem met 'de engel van de HEER' (Gen. 16:7, 22:11; Ex. 3 en 4). Vanaf hoofdstuk 6:2 is het de HEER zelf die tot Jozua spreekt. Is dat een aparte verschijning? In de huidige tekstgestalte loopt het verhaal echter door. Ik stel daarom vast dat - hoewel van de HEER zelf te onderscheiden - deze 'man' (net als 'de engel van HEER') heel dicht bij de HEER staat en zelfs vrijwel met Hem kan samenvallen. Als sprekers kunnen 'de man' en 'de HEER' daardoor afwisselend worden genoemd terwijl het om dezelfde Afzender gaat.
- 6:1 'Jericho was toen al volkomen afgegrendeld...'. Deze zin past bij het beeld van een stevig ommuurde en versterkte stad. Daar liggen enige historische problemen die we in deze 'Achtergronden' eerlijk moeten benoemen. Jericho is een van de oudste steden van de wereld. Opgravingen hebben bewoning vanaf ca. 8000 voor Chr. aangetoond. De stad werd dikwijls vernietigd, maar ook weer opgebouwd. Vandaag de dag kun je de ruïnes van verschillende 'lagen' bezoeken. Echter..., na verwoesting van de stad in de periode 1600-1550 voor Christus is de ommuurde stad Jericho nooit meer hersteld. En dat past moeilijk bij een historische reconstructie van de intocht van het volk Israël onder leiding van Jozua, die ergens in de 13e of 12e eeuw voor Chr. zou moeten worden geplaatst. We raken hier aan een voor 'Verlichtingsmensen' lastig punt. Is dit bijbelverhaal dan niet echt gebeurd, dus maar een sprookje? Aan beide zijden van de komma gaat de redenering mank. De archeologische aanwijzingen voor vestiging van groepen nieuwe inwoners in Kanaän in de tweede helft van het tweede millennium voor Chr. zijn vele. Dat Jericho is verwoest, is ook duidelijk. Tegelijk lijkt er in het boek Jozua een samenballing te hebben plaatsgevonden van bevrijdingsverhalen uit verschillende plaatsen en tijden. Wij kennen dat ook. Tijdens de 80-jarige oorlog vonden er vele plaatselijke of regionale gebeurtenissen plaats, verspreid over een flinke tijdsspanne. In onze schoolboekjes werden ze ons gepresenteerd als deel van onze ene nationale Nederlandse geschiedenis. Anders gezegd: ze werden verwerkt en samengevoegd zoals ze in hun betekenis werden erkend en beleefd. Zo nu mogen we ook het boek Jozua opvatten. Daarbij is nadrukkelijk te wijzen op het profetische karakter van dit bijbelboek (zie ook verderop bij het stuk 'De redding van Rachab als 'het midden'?'). Dat betekent niet dat het 'niet gebeurd' is, wel dat bijbelschrijvers vrijmoedig overleveringen samenvoegden en toespitsten vanuit het perspectief van de als één grote goddelijke daad ervaren bevrijding van Israël en inname van het beloofde land.
- 6:8 'Zeven priesters gingen met zeven ramshoorns voor de HEER uit'. Ze liepen dus voor de ark van het verbond. Deze staat hier echter zo sterk symbool voor Gods werkzame aanwezigheid dat in deze zin sprak kan zijn van een 'voor de HEER uitgaan'. Belangrijk is dat de betrokkenen zich hier exact aan God opdracht houden. Er zijn ook bijbelverhalen waarin mensen eigenmachtig de ark met de HEER zelf identificeren, dan gaat het helemaal mis (1 Samuël 4).
- 6:16 '... want de HEER heeft u Jericho in handen gegeven'. De gebruikte werkwoordsvorm wijst op een handeling die al heeft plaatsgevonden. De Israëlieten hebben nog geen zwaar getrokken en geen pijl afgeschoten. Toch is de overwinning al behaald, ze hoeft enkel nog geëffectueerd te worden. Dat is dus Pesach - Pasen!

Vraag

Van de Israëlieten werd gevraagd te geloven in de behaalde overwinning, zonder dat ze de uitwerking daarvan nog hadden gezien. Dat is kenmerkend voor 'Paasgeloof'.

Hoe moeilijk vind jij het om op die manier te geloven? En wat doe je daarmee?

Extra: De redding van Rachab als 'het midden'?

Hoe lezen we dit bijbelverhaal over de verovering en vernietiging van Jericho en haar inwoners? Wat moeten we met het geweld waar het dan toch op uitloopt? Een ban over de hele stad. Mannen, vrouwen, kinderen, alle dieren..., ze worden gedood. Hoe vertel je dat aan kinderen? Hoe maak je duidelijk dat deze zelfde God mens werd in Jezus Christus die de kinderen omhelsde en zegende?

Soms kunnen we Marcion begrijpen, een vroege christelijk leider die stelde dat de God van het Oude Testament (gewelddadig) een andere is dan van het Nieuwe Testament (liefde). Nu lezen we ook in het Oude Testament veelvuldig over Gods liefde, genade en vergeving (bijv. in bekende psalmen als Psalm 86 en 103). En we vergeten gemakkelijk dat het ook in het Nieuwe Testament kan knetteren. Denk aan de Nieuwtestamentische tegenhanger van het verhaal over Achan (Jozua 7 en 8), die we vinden in Handelingen 5:1-11 (Ananias en Saffira). Gods heiligheid verdraagt al dat onrecht niet. Alle hypocrisie, hebzucht en machtsmisbruik, het maakt kortsluiting in de nabijheid van zijn rechtvaardigheid.

In onze christelijke Bijbel scharen we het boek Jozua onder de 'historische boeken'. Nu ligt daar een valkuil. Niet in die zin dat er geen 'historie' in deze verhalen zou zijn verwerkt. Het zijn echter geen journaalverslagen. In het Jodendom valt het boek Jozua onder de zogenaamde 'vroege profeten'. Het gaat dus om profetische verhalen die primair een boodschap van God willen verkondigen. In Jozua 6 is dat een boodschap van vervulling van Gods beloften aan zijn uit slavernij bevrijde volk. Een boodschap ook over het uitbannen van kwaad en onrecht, dat de Kanaänitische levensstijl en afgodendienst zo sterk kenmerkte (vgl. 6:26). En... een heel bijzondere trek in deze geschiedenis is de redding van de heidense hoer Rachab en haar familie. Zou het kunnen dat juist hier het evangelie van Gods bevrijdende weg met Israël tot zegen van alle volken het luidste klinkt?

De oudtestamentische hoogleraar Klaas Spronk verwees eens naar een liedregel van de Canadese zanger Leonard Cohen: 'There is a crack in everything, that's where the light gets in'. Elke cultuur, ook de onze, heeft z'n overleveringen over perioden van onderdrukking, oorlog en bevrijding. Het zijn vaak donkere verhalen, vol strijd en geweld. Zo hebben we in Nederland verhalen over de 80-jarige oorlog of – dichterbij – de Tweede Wereldoorlog. Ook in het oude Israël zijn zulke getuigenissen overgeleverd, vol menselijke ervaringen van duisternis en leed. Maar...midden in zulke bijbelse overleveringen vinden we dikwijls een 'crack' – een scheur of spleet, waardoor licht naar binnen komt. Licht van genade, van een onverwachte en unieke wending. Is dat wellicht het licht van die vreemde, 'gans andere' God van Israël? Licht van de heilige Geest die ons zo aanspreekt en toespreekt?

Het lijkt me de moeite waard om het hoofdstuk Jozua 6 te lezen (en te vertellen?) vanuit 'de redding van Rachab' als 'het midden'. Als de 'scheur' waardoor onvervalst licht van evangelie binnen schijnt. Licht dat de wezenlijke roeping van Israël (Genesis 12:1-3) vol in licht zet. Ook de donkerheid van geweld in deze geschiedenis kan dit licht van hoop voor de volken niet verduisteren.

Auteur: WMB

Liederen

Psalm 114	
Psalm 100	
Lied 840	(=Gezang 51 LvdK)
Gezang 244: 1 en 3 LvdK	
Lied 413	(=Gezang 444 LvdK)
Jericho	Alles wordt nieuw 1: 10
Psalm 8	Hemelhoog 4
De muren van Jericho	Hemelhoog 62
Juicht, doe mee allemaal	Op Toonhoogte 536
Looft de Here, alle gij volken	Hemelhoog 33

Auteur: PZ

Juichen voor God

Inleiding

'Hoera, hoera, we hebben gewonnen!' juichen de jongens van de voetbalclub. 'Het is 3-0 geworden, we hebben ze verslagen!' Wat zijn ze blij met de overwinning, ze hebben echt goed gespeeld.

Bijbelvertelling

Vandaag gaat het ook over een overwinning. Geen spel, het is meer een feest. Een overwinningsfeest. Jozua, de leider van het volk Israël, loopt buiten. Hij heeft de Israëlieten hier gebracht en nu staan ze voor een grote stad. De stad Jericho. God heeft gezegd dat deze stad voor de Israëlieten is, ze gaan de stad innemen. Maar zonder vechten: geen zwaarden, geen geweld. 'Ik zal jullie helpen', zegt God, 'luister maar wat Ik zeg. Als de stad ingenomen is, mag je niets zomaar meenemen naar je eigen tent.' Jozua heeft goed geluisterd naar God. Hij vertrouwt erop dat het goed zal gaan.

De mensen in Jericho hebben de poorten van de stad gesloten. Ze hebben de Israëlieten wel gezien. Wanneer zullen ze gaan vechten? De mensen in Jericho zijn bang voor wat er gaat gebeuren.

De muren van de stad Jericho zijn heel dik, er staan zelfs huizen bovenop. Eén van die huizen is van Rachab. Een poosje geleden kwamen er twee mannen van het volk Israël bij haar. Dat waren verspieders. Zij keken hoe sterk de muren waren en hoe sterk de mannen waren in de stad. Rachab heeft ze geholpen, ze verstopten zich bij haar in huis. 'Er zal met jou niets gebeuren', hebben de mannen gezegd, 'hang maar een rood touw uit het raam.' En kijk, daar bij dat huis op de muur daar hangt een rood touw uit het raam. Dat is het huis van Rachab, daar zal niets mee gebeuren.

De volgende morgen gaan de Israëlieten in een lange optocht naar de stad. De priesters met de Ark voorop. Daarachter alle mannen, vrouwen en kinderen. Iedereen is stil en ze lopen één keer helemaal om de stad heen. Dan gaan ze weer terug naar hun tenten. 'Hé', denken de mensen in Jericho 'dat is vreemd, waarom doen ze dat? Gaan ze niet vechten?'

De volgende dag komen de Israëlieten weer, ze lopen heel stil om de stad heen en gaan dan weer terug naar hun tenten. De derde dag gaat het net zo. En ook de vierde dag en de vijfde dag en de zesde dag. De mensen in Jericho snappen er niets van, ze moeten er ook om lachen. Dat is toch een rare manier om een stad in te nemen.

Dan komt de zevende dag. 'Het zal wel weer net zo gaan als de ander dagen', zeggen de mensen in Jericho. Zo lijkt het wel maar toch gaat het anders. De Israëlieten lopen niet één keer om de stad maar nog een keer en nog eens. Ze lopen zeven keer een ronde om de stad. En dan....

Dan staan ze stil en iedereen gaat heel hard schreeuwen en juichen. Er is heel veel lawaai, iedereen schreeuwt en juicht zo hard als hij kan. En dan beginnen de muren van de stad te trillen en te schudden. En die grote sterke muren vallen om! Alle stenen gaan kapot en rollen weg, de hele muur valt om.

De hele muur? Nee, één stukje blijft staan, met een huis erop. Dat is het huis van Rachab. Kijk maar er hangt een rood touw naar beneden. God heeft de stad Jericho in handen gegeven van de Israëlieten, maar Rachab heeft hij gespaard.

En zo kunnen de Israëlieten de stad Jericho binnengaan. Ze hebben gewonnen. Niet door te vechten, niet met zwaarden maar door de hulp van God.

Bouwstenen voor een gebed

De Israëlieten vertrouwden op God. Kunnen wij dat ook, vertrouwen op God?

Ook als je het moeilijk hebt of ziek bent? Je mag altijd om Zijn hulp vragen, want Hij wil je helpen zoals niemand anders dat kan doen. Amen.

Auteur: IFF

God vecht op zijn eigen manier

Inleiding

Moet je wel eens iets doen dat je niet begrijpt? Misschien gebeurt het thuis weleens dat je vader of moeder zegt: 'Je moet echt even helpen met het opruimen van de woonkamer. Kom op, help eens even.' Maar als je geen zin hebt, doe je het niet of je gaat lekker buiten spelen. Als je dan later weer in de woonkamer komt, zie je dat er bezoek is. Je begrijpt dan opeens waarom de woonkamer opgeruimd moest worden, waarom je speelgoed niet kon blijven liggen. Vandaag hoor je een heel bekend verhaal uit de Bijbel. Wij weten hoe het afloopt, maar de mensen van het volk Israël wisten dat nog niet. Zij kregen een opdracht en moesten die uitvoeren, ook al wisten ze nog niet wat het resultaat zou zijn. Luister maar.

Bijbelverhaal

'Meira, Jaïr! Kom, schiet eens een beetje op. Het is bijna tijd om te vertrekken! Zitten de veters van je sandalen goed vast? Het wordt een lange tocht vandaag, dus zorg dat alles klaar is. Pak je jas, we gaan!' Meira en Jaïr kijken elkaar aan en zuchten even diep. 'Hoeveel zin heb jij vandaag?', zeg Meira zachtjes? Jaïr schudt zijn hoofd en zegt: 'Ik heb er geen zin in. Waarom moeten we dit doen? Iedere dag lopen we hetzelfde rondje, iedere dag moeten we dat muisstil doen, iedere dag weer. De hoeveelste dag is het vandaag?' Meira grinnikt en zegt: 'Vandaag is dag nummer zeven! Misschien... misschien is het vandaag wel anders.' 'Hahaha,' lacht Jaïr, 'vandaag is het anders? Nou, daar geloof ik helemaal niets van. Vandaag is natuurlijk hetzelfde als gisteren en eergisteren en eer-eergisteren en...' 'Ja, ja, stop maar. Ik snap wat je bedoelt. Ik heb er ook geen zin in, het wordt weer veel lopen én stil zijn, ik weet niet wat er gaat gebeuren. Maar papa heeft gezegd dat er iets bijzonders gaat gebeuren. We zijn nu in het Beloofde Land en ons volk mag hier wonen, het zal hier de baas zijn.' Jaïr kijkt zijn grote zus Meira aan en zegt: 'Nou, als wij hier de baas zijn, dan moeten we vechten, dan moeten we winnen! Maar dat doen we niet, we lopen al zes dagen lang rondjes om die stad. Dat is toch geen vechten, zo gaan we toch niet winnen?' Meira snapt wat haar broertje bedoelt. Ze haalt haar schouders op en zegt: 'En toch moeten we mee. Jozua heeft zelf de opdracht van de HEER gekregen. Dus het zal wel goedkomen. Weet je nog dat we door de rivier moesten? God zelf heeft toen geholpen. Als we straks langs de stapel stenen lopen, weet je het wel weer.' 'Meira, Jaïr! Komen jullie nu?', klinkt papa's stem weer. 'Ja, we komen!' Snel rennen de kinderen naar buiten, daar staan hun vader en moeder al te wachten met de kleine Sem. Sem heeft geluk, hij is nog te klein om te lopen, daarom draagt papa hem.

'Mam', begint Jaïr, 'moeten we vandaag weer rondom de stad Jericho lopen? Ik vind het zo raar. En heb je wel eens omhooggekeken? Boven op de muur staan allemaal mensen naar ons te kijken. De eerste dag keken ze heel

bang naar ons en de tweede dag ook. Maar gisteren zag ik ze lachen. Ze vinden het raar wat we doen.' Mama glimlacht als ze naar Jaïr kijkt. Ze zegt: 'Lieve Jaïr, je hebt helemaal gelijk. Ik heb het ook gezien. Maar heb jij ook dat ene huis gezien met een rood koord uit het raam? Daar moet je vandaag maar eens naar kijken. En als je daar mensen ziet, moet je maar eens naar hun gezichten kijken.' 'Dat is goed, mam,' zegt Jaïr. Meira knipoogt naar Jaïr en dan begint ze te lopen. Ze hebben hun vaste plek in de lange rij van mensen weer gevonden. Voorop lopen zeven priesters met trompetten en daarachter lopen de andere priesters met de heilige kist van God. Als ze vlak bij de stad Jericho zijn, ziet Meira de poorten van de stad weer. Net zoals alle zes de dagen hiervoor zijn de poorten van de stad dicht, niemand kan de stad in of uit. Ze snapt wel dat haar broertje het moeilijk vindt om te begrijpen hoe ze kunnen winnen van de mensen in de stad zonder dat ze vechten. Zelf vindt ze het ook lastig om te begrijpen. Maar papa heeft haar verteld dat de Here God zelf tegen Jozua heeft gezegd dat ze de koning van Jericho zullen verslaan. Hij zei: 'Jullie zullen Jericho veroveren. Je moet, met alle mensen van het volk zes dagen lang om de stad Jericho heenlopen. Iedere dag moet je één keer om de stad lopen. Op de zevende dag moeten jullie zeven keer om de stad heen lopen. Dan blazen de priesters op hun trompetten. Als je een lange toon hoort, moeten jullie allemaal heel hard schreeuwen. Dan zal de muur van de stad instorten en kunnen jullie de stad innemen.' En vandaag is de zevende dag, dat wordt een lange wandeling...

'Nu stil zijn hoor,' fluistert mama. Iedereen is stil. Je hoort alleen het geluid van voetstappen. Jaïr kijkt ook vandaag omhoog. Zie je wel, de mensen daar bovenop de muur lachen hen uit. Nu even goed kijken of hij het rode koord ziet waar mama het over had. Ja, daar is het! Jaïr trekt aan mama's mouw en wijst. Mama knikt en geeft hem een knipoog. Jaïr kijkt eens goed. Die mensen bij het rode koord lachen hen niet uit, zij lijken blij om hen te zien. Wat is dat toch met dat rode koord? Hij wilde dat hij het aan mama of papa kon vragen.

Vandaag is het anders dan de dagen hiervoor. Op dag één, twee, drie, vier, vijf en zes liepen ze hun ronde om de stad in stilte en liepen ze daarna terug naar het tentenkamp. Vandaag lopen ze niet terug. Ze lopen nog een keer de stad rond en daarna nog een keer. Het is helemaal stil in de stoet van mensen, je hoort alleen steeds het geluid van de trompetten. Jaïr kijkt weer omhoog en ziet dat de mensen van Jericho die hen aan het uitlachen waren, nu verbaasd kijken. Sommigen lachen hen nog steeds uit, bij anderen ziet hij dat ze een beetje bang zijn. Zijn voeten doen zeer en hij ziet dat Meira ook moe wordt van het lopen. Nu hij het weet van het rode koord, kijkt hij er steeds weer naar als ze erlangs lopen. Nu lopen ze er al voor de zesde keer langs. Wat heeft Jozua ook alweer

gezegd? 'Op de zevende dag, lopen we zeven keer rondom de stad Jericho. Iedereen moet stil zijn. Maar als ik het zeg, moeten jullie schreeuwen.' Nou, daar heeft Jaïr inmiddels wel zin in. Wat duurt het toch lang dat hij zijn mond moet houden vandaag. Jaïr tikt Meira op haar arm. Ze kijkt naar hem. Snel steekt hij zes vingers in de lucht. Meira knikt, ze begrijpt hem. Zes keer zijn ze nu al rond de stad gelopen, ze beginnen aan de zevende keer. Wat spannend! Wat gaat er gebeuren? Hoe kunnen ze nu winnen zonder dat ze vechten?

In het huis op de muur waar het rode koord uit het raam hangt, is het steeds stiller geworden. Rachab, die hier woont, heeft haar familie uitgenodigd. 'Bij mij zijn jullie veilig als het volk Israël onze stad gaat innemen', zei ze tegen hen. En nu kijken ze al voor de zevende dag naar de mensen van Israël die rondom de stad lopen. In de stad worden ze uitgelachen, maar de mensen in het huis van Rachab wachten af. Vandaag gaat het anders dan de vorige dagen. Toen liepen ze na een ronde terug naar hun tentenkamp, maar vandaag blijven ze maar doorlopen. Ze zien de priesters nu al voor de zevende keer met de heilige kist voorbijlopen. Hoelang zal het nog gaan duren?

Dan, na zeven rondes rondom de stad Jericho, staat de stoet stil. Ze horen de stem van Jozua die roept: 'Straks moeten jullie schreeuwen. De HEER zorgt ervoor dat we de stad kunnen veroveren. Maar let op, de stad en alles wat er in de stad is, is niet voor ons. Jullie mogen niets meenemen, alles moet vernietigd worden. Alleen bij het huis met het rode koord is iedereen veilig, daar mag je niets vernietigen.' Dan geeft Jozua het sein en de priesters blazen lang op de trompetten. Iedereen begint te juichen en te schreeuwen. Meira en Jaïr roepen mee, zo hard ze kunnen. Ze doen hun handen voor hun oren, wat een ongelooflijk lawaai is er opeens. Meira kijkt naar de dikke muur van de stad en ze kan bijna niet geloven wat ze ziet gebeuren. De grote stenen van de dikke muur beginnen te trillen en schuiven. Ze vallen. De mensen die op de muur staan, vallen samen met de stenen. Jaïr pakt papa's jas vast, Meira springt achteruit als er een steen naar haar toe komt rollen. Maar ze blijven juichen voor de Here God. Soldaten van Israël klimmen over de stukken steen en stukken muur heen en gaan de stad in. Ze nemen niets mee, maar vernietigen alles.

Jozua zegt tegen de twee spionnen die lang geleden in de stad waren geweest: 'Ga naar het huis van Rachab en breng haar, samen met haar familie, veilig naar buiten, breng haar naar ons tentenkamp.'

Jaïr kijkt naar de muur. Alles is ingestort, behalve het stuk muur met het huis met het rode koord uit het raam. Wat bijzonder! Later ziet hij dat een paar mannen met de vrouw uit het huis naar het tentenkamp lopen. Wat fijn voor die vrouw! 'Kom, Meira en Jaïr, kom we gaan terug naar het tentenkamp.' Samen met papa, mama en Sem lopen ze terug. Wat een bijzondere dag is het vandaag. Vanmorgen hadden Meira en Jaïr eigenlijk geen zin om weer om de stad Jericho te moeten lopen. Maar vandaag is het dan eindelijk de dag dat ze hebben gewonnen van de inwoners van Jericho. 'We hebben gewonnen!' roept Jaïr. Papa staat stil en kijkt Jaïr aan. Hij zegt: 'Nee, Jaïr, wij hebben niet gewonnen, God heeft gewonnen! God heeft op zijn eigen manier gevochten, niet door met zwaarden te zwaaien. Hij heeft ons vandaag laten zien dat Hij geen wapens nodig heeft om te winnen. Hij zal altijd bij ons zijn in ons nieuwe land, Hij zal ons helpen en ons het land geven. Hij heeft ons gered!

Afsluiting

We bidden samen.

Here God, dank U wel dat U voor het volk Israël zorgde. Dank U wel dat U ook vandaag nog steeds voor ons wilt zorgen. Soms begrijpen wij niet alles, snappen we niet waarom we iets moeten doen. Maar U heeft een plan voor ons. We hebben gehoord dat U op Uw eigen manier werkt. Wilt U ook in ons leven zijn, op Uw eigen manier.

Amen.

Auteur: JvdM

God gaat voorop

Het is vroeg in de ochtend. Maar in het huis van Rachab is het al een drukte van belang. Het was nog schemerig toen ze gewekt werd. Buiten de muren van haar stad Jericho is namelijk een grote groep mensen gezien. Israëlieten, zo wordt er gezegd. Rachab wist dat er een bijzondere dag was aangebroken.

Een tijdje terug had zij twee spionnen van het volk Israël geholpen. De twee spionnen moesten in opdracht van Jozua de stad Jericho verkennen. De koning van Jericho had gehoord dat deze twee spionnen in het huis van Rachab waren. Ze kon zich nog herinneren dat er opeens een grote groep soldaten voor haar huis stond. De soldaten wilden de twee spionnen doden, maar Rachab had hen verstoep en zo hun leven gered.

Nu ze er weer aan teruggedacht liepen de rillingen over haar rug. Wat was ze bang geweest. Zo maar tegen de soldaten van de koning van Jericho liegen! Als de soldaten haar huis goed hadden doorzocht, dan hadden ze de twee spionnen zeker gevonden. Ze zou dan zelf ook flink gestraft worden. Maar toch had ze het gedaan. Want ze wist dat de God van Israël macht heeft in de hemel en op de aarde. Zij en alle inwoners van Jericho hadden gehoord van de grote daden die de HEER voor Israël had gedaan. Ze wist hoe God het volk van Israël had bevrijd uit Egypte en hoe God zijn macht aan alle andere volken had laten zien.

Rachab had toen vertrouwd op de God van Israël en nu, nu Israël vlak bij Jericho is, vertrouwt ze weer op diezelfde God. Want de twee spionnen hadden haar gezworen dat als de HEER het land aan Israël had gegeven, Rachab en iedereen die in haar huis was, gered zouden worden. Deze belofte had Rachab aan haar familie verteld. Daarom waren haar ouders, broers en zussen en hun kinderen nu ook bij haar in het huis op de stadsmuur. Opeens herinnert Rachab zich dat de spionnen hebben gezegd dat ze een rood koord aan het raamvenster moest binden. Snel doet ze dat en samen met haar familie zit ze nu voor het venster te wachten op de dingen die gaan komen.

Twee Israëlietische mannen, we noemen ze Asriël en Gilead, zijn zich met alle andere strijdbare mannen van Israël aan het voorbereiden op bevel van Jozua. Asriël en Gilead waren als spionnen al eerder in Jericho geweest. 'De stad met de dikke muren', zo stond Jericho bekend. Jozua had hun opgedragen om die stad te verkennen. Beide mannen hadden Jozua verteld over wat ze in Jericho hadden aangetroffen. De inwoners waren doodsbang, want ze hadden gehoord van de grote daden van HEER. Toch bleven de inwoners hun afgoden dienen, terwijl ze wisten van de macht van de HEER van Israël. Maar de twee hadden Jozua ook verteld over Rachab, hoe zij hen had gered, van hun belofte aan Rachab en

van haar vertrouwen op de HEER.

Asriël en Gilead stonden nu vooraan in de stoet van strijders. Jozua had gezegd dat ze in stilte om de stad zouden trekken. Eerst de soldaten, daarna zeven priester die op de ramshoorns moeten blazen, dan de ark van het verbond met de HEER en daarna de rest van het volk. Asriël en Gilead beginnen op het teken van Jozua te lopen en de rest van de stoet volgt. Het enige geluid dat ze horen, is het geluid van de ramshoorn. Voor de rest is iedereen stil. Zo lopen ze rondom de stad. Tijdens deze ronde hebben Asriël en Gilead het rode koord uit een raam gezien. Rachab, denken ze, je vertrouwen op de HEER zal je redden! Ook Jozua ziet het rode koord en weet dat iedereen in dat huis gered zal worden. De HEER heeft dat zelf tegen hem gezegd. En zo lopen ze die dag één ronde om de stad.

In het huis van Rachab hebben ze de stoet met de Israëlieten ook gezien. Rachab moet denken aan dat ene zinnetje dat de twee spionnen tegen haar hebben gezegd: 'wanneer de HEER ons dit land gegeven heeft'. Ze spraken niet over een veldslag, een oorlog of een hevige strijd. Nee, Asriël en Gilead vertrouwden erop dat God zelf voor Israël zou vechten. Rachab had de ark van de HEER midden in de stoet gezien. Ze wist dat daarin het vertrouwen van het volk lag. God zelf zou voor de overwinning van de Israëlieten zorgen.

Als op de tweede en de derde dag de Israëlieten weer precies hetzelfde doen, zijn er inwoners van Jericho die spottende opmerkingen over de Israëlieten en hun God gaan maken. 'Als een beetje heen en weer lopen en blazen op een hoorn het enige is dat ze kunnen, laat ze dan maar komen', zeggen ze overmoedig. Maar Rachab en haar familie doen niet mee aan deze spotternij. Zij blijven vertrouwen op de God van Israël.

Als de zevende dag is aangebroken moeten Asriël en Gilead met spoed bij Jozua komen. Jozua vertelt dat het op deze dag anders zal verlopen. Ze zullen zeven keer rond de stad lopen. Daarna moet heel het volk juichen en luid schreeuwen. Op dat moment zal de muur van Jericho instorten en kan Israël de stad binnengaan. Daar moeten ze iedereen doden, omdat Jericho een stad vol kwaad is en tegen de HEER bleef zondigen. Asriël en Gilead moeten direct naar het huis van Rachab gaan. Dat huis zal niet verwoest worden en iedereen in dat huis zal gered worden. Asriël en Gilead danken God dat Hij op deze wijze Rachab en haar familie redt.

Op de zevende dag zitten Rachab en haar familieleden weer naar de stoet Israëlieten te kijken. Rachab heeft de afgelopen dagen met verwondering naar de ark van de HEER gekeken. Wat was dat een prachtig gezicht en wat wil ze graag dichterbij die HEER zijn. Zouden de twee spionnen nog aan haar denken? Zou de God van Israël haar en haar familie redden? Ze kan het niet begrijpen, maar diep in haar hart vertrouwt ze erop dat het goed zal komen.

Iedereen kijkt toe hoe de Israëlieten hun ronde om de stad lopen. Ze willen alweer met iets anders bezig gaan, als ze opeens zien dat de Israëlieten nog een ronde gaan maken. En dan nog één en nog één. Zo maken de Israëlieten op die dag zeven rondes. En na die zevende ronde wordt alles anders.

De ramshoorns van de Israëlieten klinken opeens luider dan anders en er stijgt een enorm gejuich en gejoel op. Er klinkt een donderend geschreeuw.

Verschrikt kijken Rachab en haar familieleden elkaar aan. Want hun huis, dat in de stadsmuur is gebouwd, begint heftig te trillen en te schudden. Rondom hen horen ze de stadsmuur instorten. Grote stofwolken dringen het huis binnen en ze kunnen niets meer zien. Wel horen ze dat de Israëlieten de stad binnengaan. Het is een grote chaos en Rachab en haar familie vrezen voor hun leven. Maar hun huis staat nog veilig overeind.

Langzaam trekken de stofwolken op en kunnen ze weer wat zien. Angstig kijken ze om zich heen. Opeens ziet Rachab twee mannen met zwaarden richting haar huis lopen. Het zijn Israëlieten. Zou de HEER van Israël haar dan toch niet beschermen? Plotseling herkent Rachab de twee mannen. Het zijn Asriël en Gilead. Haastig volgen

ze deze twee mannen, die hen veilig uit de stad loodsen. Een paar maanden later zit Rachab voor haar tent. Ze heeft eerst een tijdje buiten het kamp van de Israëlieten gewoond. In die tijd zijn Asriël, Gilead en zelfs Jozua vaak op bezoek geweest. Maar het meest geniet ze van het bezoek van een aantal oudere mannen en vrouwen. Zij vertellen Rachab en haar familie over de grote daden van hun HEER. Ook leren ze hun hoe de Israëlieten leven en hoe ze God aanbidden. Langzaam leren Rachab en haar familie de gebruiken van het volk. Maar bovenal leren ze om God lief te hebben en om op Hem te vertrouwen. Zo mogen ze bij het volk Israël gaan horen. Dicht bij de God die zijn beloftes altijd nakomt!

Kerntekst

'De HEER zei tegen Jozua: 'Ik lever Jericho met zijn koning en al zijn dappere helden aan je uit.' (Jozua 6:2)

Vragen

Jericho was een van de oudste steden in de Oudheid en ook één van de eerste steden met een muur eromheen. Ze vertrouwden erop dat de dikke muren rondom de stad hen zou beschermen tegen vijanden. De inwoners hadden hun eigen afgoden en er was veel zonde in de stad. In die stad was Rachab opgevoed en woonde ze. De mensen van Jericho hadden gehoord over de God van Israël en hoe Hij het volk verlost heeft uit Egypte en de machtige farao. Voor Rachab brachten die verhalen een ommekeer in haar leven. Ze ging vertrouwen op de God van Israël en keerde zich tegen de zondige gewoontes van Jericho. Ze loog zelfs tegen de soldaten van de koning van Jericho. Rachab was een dappere vrouw.

- Stel, jij zou in de schoenen van Rachab staan. Zou jij tegen de gebruiken van de stad in durven gaan? Zou jij net zo dapper als Rachab geweest zijn? Waarom wel of niet? Zou je het op eigen kracht kunnen?
- Kun je voorbeelden uit je eigen leven noemen van keuzes die je maakt terwijl heel veel andere kinderen om je heen andere keuzes maken?

Auteur: GW

